

ЕЛЕНОВИ БОРБИ.

(РАЗКАЗВА ЕДИНЪ ЛОВЕЦЪ.)

— Ние бѣхме десетина души ловци. Още въ тъмно заранѣта нарамихме чанти и пушки и се запжихме къмъ планината. Ехъ, че весело се пжтува прѣзъ такова врѣме!

Ранобудни птички се надпѣватъ между клонитѣ на дърветата. Тукъ зайче ще ни мине пжтъ и ще се изгуби къмъ височинитѣ, тамъ катеричка ще раздвижи клонищата съ своето скачане отъ дърво на дърво, по-нататъкъ пѣкъ гиздави сѣрни ще прилетятъ и като вихрь ще се изгубятъ отъ прѣдъ очитѣ ни . . .

Ние не искахме тѣй рано да започнемъ лова, затова крачихме все нагорѣ и нагорѣ, като се надѣвахме да прострѣлимъ нѣщо по-голѣмо: мечка, глиганъ или нѣкой рогачъ . . .